

SAITOS LAJOS

Ezredváltó „sűrű” ének

Ködöböc, Gábornak a hatvanadikra!

A víz locsog, morog
és hallgat, barátom!

Az erdő fái már érzik
a láncfűrész-szagot...

A kifutópályán elhagyottan
vesztegél mozgólétra...

S jégben villan
a hegygerinc...!

Ahová nem juthatsz –
oda tekints!!!

Éjszakai repülés

Ablakpárkányomon hagyta
nyomát – hullajtott szárnytollát
egy galamb éjszakai
repülése során...

talán nekem izent – tanuljak
repülni vagy írjak vele
ideje volna
újra

mélységeket – magasságokat
átmérőket – érintőket szelni
e földi létben!

SAITOS LAJOS

Lábalatt

S. Quasimodo emlékének

Az ember már csak ilyen
folyton lábalatt van
mint gyerekként voltál
a felnőttek körében
örökké lábalatt...

Ámbátor most Isten
lába alatt...

S a Nagy Öregen múlik
porrá tapos-e vagy
lehajol hogy egekbe
emeljen-e bennünk...!

*

Fejünk fölött a magos ég
s lelkünk mélyén
szakadék...!